

26 IUNIE

**TROPARE
SF. CUVIOS
DAVID
DE LA
TESALONIC**

εΓε
0 4

ΑΔΑ

ΟΕΝΘΕΣΑ
ΛΟΝΙΚΗ

ΣΟ
Η
ΚΕ
ΤΟ
Τ

ΟΙΚΩΓΒΣΕΛ
ΘΩΝ ΤΟΥΘΥ
ΚΑΙ ΑΕΣΠΟΣ
ΕΝ ΖΑΙΡΕΠΩ
ΩΣ ΤΩ ΚΑΚΩ
ΕΥΡΕΙΝΑΥΣΙ
ΒΙΩΤΗ ΚΑ ΠΑΝ
ΑΠΟΡΕΤΑ
ΡΟΣ

**ΤΡΟΠΑΡΙΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΔΑΒΙΔ
ΤΟΥ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΠΙ ΤΗ ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ
ΑΥΤΟΥ ΛΕΙΨΑΝΩΝ**

Απολυτίκιον. Ήχος α΄. Της ερήμου πολίτης.

Των σεπτῶν σου Λειψάνων την σορόν εκ της Δύσεως,
Θεσσαλονικέων η πόλις πανδημεί υπεδέξατο, και
ἀγει εορτήν πνευματικήν, τη τούτων επανόδω
αληθῶς· ὅτι ἤκες τη ση πόλει Πάτερ Δαβίδ, πιστῶς
αναβοῶση σοι· δόξα τω σε δοξάσαντι Χριστῶ, δόξα τω
σε στεφανῶσαντι, δόξα τω ενεργούντι δια σου, πάσιν
ιάματα.

Ἔτερον. Ήχος γ΄. Θείας πίστεως.

Πόθω δέδεκται, των σων Λειψάνων, εκ της Δύσεως,
σορόν την θείαν, Θεσσαλονίκη η πόλις σου Ἄγιε· συ

γαρ ημίν μετά χρόνιον σέρησιν, ταύτα δοθήναι και αύθις ηυδόκησας, Δαβίδ Όσιε, Χριστόν τον Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν το μέγα έλεος.

Κοντάκιον.

Ήχος δ'. Ο υψωθείς εν τω Σταυρώ.

Τη επανόδω των σεπτών σου Λειψάνων, Θεσσαλονίκη η περίβλεπτος πόλις, αγαλλιάται Πάτερ τη ση χάριτι τούτων γαρ εσέρηται, πλείστοις έτεσι πρώην, άλλ' ιδού πεπλήρωται, ευφροσύνης αγίας, επανελεύσει τούτων εκ Δυσμών, Δαβίδ θεόφρον, Οσίων αγλάϊσμα.

Μεγαλυνάριον.

Πάλιν επανήκες πόλει τη ση τη επανελεύσει, των Λειψάνων σου των σεπτών, ων τη επανόδω, Θεσσαλονίκη χαίρει, Δαβίδ θαυματοφόρε, και μακαρίζει σε.

Ιδιόμελον. Ἦχος α΄.

Ευφραίνεται σήμερον, Θεσσαλονικέων η πόλις, ως κιβωτόν αγιασμού δεχομένη, την αγίαν σορόν, Δαβίδ του Οσίου· και εόρτια άδουσα άσματα, θείαν χάριν εξ αυτών καρπούται, και ψυχών και σωμάτων ιάματα, τη ενεργεία της χάριτος, της εν αυτή οικούσης· επανελήλυθε γαρ ημίν, ο πάλαι χωρισθείς ημών, τας λιτάς δεξάμενος, και τον πόθον πληρώσας, του ποθούντος αυτόν λαού· και ο την πόλιν ταύτην αρδεύσας, ασκητικούς ιδρώσιν, ήδη ταύτην αγιάζει, δια των αγίων αυτού Λειψάνων, προς ον βοήσωμεν· Δαβίδ θεοδόξαστε, μη χωρισθείς ημών δεόμεθα, άλλ' έσο βοηθός ημίν, πάσας τας ημέρας της ζωής ημών.

Μακαριστήρια. Ἦχος γ΄. Προς το, Αι γενεαί πάσαι.

Η Θεσσαλονίκη, Δαβίδ του Θεοφόρου, σορόν την θείαν δέχου.

Χαίρει η σου πόλις, εν τη επανελεύσει, Δαβίδ των σων
λειψάνων.

Ἦκες και παρέχεις, δια των σων Λειψάνων, χαράν
ημίν θεόφρον.

Δαβίδ τον θεοφόρον, υμνήσωμεν συμφώνως, χοροί
των ευσεβούντων.

Χαίρει ο λαός σου, δεχόμενος εν πίστει, τα θεία
Λείψανά σου.

Δίδου ουρανόθεν, Δαβίδ θαυματοφόρε, βοήθειαν εν
πάσι.

Δέχου τας δεήσεις, των πίστει προσιόντων, Δαβίδ τοις
σοις Λειψάνοις.

Ἦσκησας ενταύθα, και νυν καθαγιάζεις, ημάς τοις
σοις Λειψάνοις.

ᾠφθης απαθείας, λειμών ευώδης Πάτερ, αγγελικώς
βιώσας.

Ἦνεγκας τους πόνους, Δαβίδ της εγκρατείας, σαρκός
εν ασθενεία.

Γέρας ουρανόθεν, εδέξω θεοφόρε, επάξιον των πόνων.

Ἦφθης Βασιλεύσιν, αιδέσιμος παμμάκαρ, και
ἄγγελος τη ὄψει.

Λαμπτήρ Θεσσαλονίκης, Πάτερ Δαβίδ ωράθης,
ασκήσεως τοις ἔργοις.

Ἦνυσας εν δένδρω, ως ἄσαρκος τον βίον, Δαβίδ
Πατέρων κλέος.

Δοχείον ανεδείχθης, Δαβίδ πνευματοφόρε,
Πνεύματος του Αγίου.

Μη παύση εποπτεύων, Δαβίδ τήνδε την πόλιν, την σε
λαμπρῶς τιμῶσαν.

Συνών Αγγέλων δήμοις, συν τούτοις εκδυσώπει, υπέρ
ημών παμμάκαρ.

Ασκήσεως ιδρώσι, τους ἄνθρακας σβεννύεις, Δαβίδ
παθῶν ποικίλων.

Χοροί αγαλλιώνται, εν σοι Δαβίδ τρισμάκαρ, των Θεσσαλονικέων.

Τους πόθω προσκυνούντας, τα θεία Λείψανά σου, εκ πάσης βλάβης ρύου.

Θεράπευσον τα πάθη, ψυχών τε και σωμάτων, ημών Δαβίδ παμμάκαρ.

Τη ση θερμή πρεσβεία, προστρέχομεν εν πίστει, Δαβίδ Οσίων κλέος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Τριάς η εν Μονάδι, λιταίς του σου Οσίου, οικτείρησον τον κόσμον.

Και νυν. Θεοτοκίον.

Ικέτευε απαύστως, τον σον Υιόν Παρθένε, υπέρ των σε υμνούντων.

Αι γενεαί πάσαι, των Θεσσαλονικέων, Δαβίδ σε ανυμνούμεν.

Απολυτίκιον έτερον.

Ἦχος πλ. α'. Τον συνάναρχον Λόγον.

Των σεπτῶν σου Λειψάνων την μετακόμισιν, εκ Δυσμῶν προς την πόλιν την σην γεραίροντες, Θεσσαλονίκης ο λαός αγαλλιῶμεθα· ὅτι επέφανας ἡμῖν, επανελθὼν Πάτερ Δαβίδ, παρέχων ἐνὶ ἐκάστῳ, τας μουσικὰς χορηγίας, των Πατρικῶν σου αντιλήψεων.

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ασκητικῶν.

Χαίρει την εν Κυρίῳ χαράν, τη επανόδῳ του τιμίου Λειψάνου σου, η πόλις Θεσσαλονίκη, και ανακράζει πιστῶς· Δαβίδ των Οσίων εγκαλλῶπισμα, ιδού νυν ἀπόλαβε, την παλαιστραν των πόνων σου, ης εκωρίσθης, και παράσχου τη πόλει σου, χάριν ἀφθονον, εκ των θείων Λειψάνων σου, ταύτην δε διαφύλαττε, και σκέπε ἐκάστοτε, συν τῷ κλεινῷ Δημητρίῳ, βλάβης και πάσης αἰρέσεως, Χριστόν ικετεύων, ταις ψυχαῖς ἡμῶν δοθῆναι, το μέγα ἔλεος.